

Sygn. akt IX Ca 1473/21 (upr.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski
-----------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2022 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt I C 371/20

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego rozstrzygnięcia do dnia zapłaty.

SSO Jacek Barczewski

Sygn. akt IX Ca 1473/21 upr.

UZASADNIENIE

W TRYBIE ART. 505¹³ § 2 K.P.C.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i uznaje za własne. Sąd I instancji dokonał także należytej analizy materiału dowodowego i na tej podstawie wysnuł trafne wnioski. Przeprowadzone w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i jednocześnie nie przekraczają wyznaczonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. granic swobodnej oceny dowodów. Fakt, że przedstawione przez skarżącego dowody zostały ocenione niezgodnie z jego intencją nie oznacza jeszcze naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Kodeks cywilny przewiduje dwa równoważne sposoby naprawienia szkody – przywrócenie stanu poprzedniego lub zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 §1 k.c.). Co do zasady wybór sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego. Jego wybór pozostaje dla zobowiązanego do naprawienia szkody wiążący, z wyjątkiem sytuacji, w

których przywrócenie stanu poprzedniego jest niemożliwe albo pociągałoby za sobą nadmierne trudności lub koszty dla zobowiązanego – wówczas bowiem poszkodowany może domagać się jedynie zapłaty sumy pieniężnej.

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków). Szkoda w majątku właściciela pojazdu i roszczenie o jej naprawienie powstają już w chwili uszkodzenia pojazdu, a nie dopiero po dokonaniu naprawy pojazdu i przedstawieniu ubezpieczycielowi kosztów jego naprawy (art. 361 § 2 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r. II CNP 32/17 LEX nr 2497991).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz jakim kosztem to uczynił.

Odnosząc się do kwestii rabatów, które pozwany miał oferować przy naprawie pojazdu, to tu wskazać należy, że powód jako sposób naprawienia szkody wybrał zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, a nie naprawę pojazdu we wskazanym przez pozwanego warsztacie, a skoro tak, jakiegokolwiek rabaty nie mają tu żadnego znaczenia.

Niezależnie jednak od powyższego wskazać należy, że poszkodowany oprócz tego, że ma prawo do wyboru sposobu naprawienia szkody, to ma też prawo do wyboru warsztatu, który miałby przeprowadzić naprawę.

W związku z powyższym w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez zakład ubezpieczeń. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku dokonywać zakupu części lub przeprowadzać naprawy pojazdu we wskazanym warsztacie naprawczym, a do tego w konsekwencji sprowadza się argumentacja ubezpieczyciela, dowodzącego, że określone części zamienne można zakupić w cenie odpowiednio niższej we wskazanym indywidualnie podmiocie. Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, zaś rabaty nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu. Nie ulega wobec tego wątpliwości, że w realiach tej konkretnej sprawy zasadnym było wyliczenie kosztów naprawy pojazdu z pominięciem rabatów oferowanych przez pozwanego.

Nieskorzystanie w tej sytuacji przez powoda z rabatów oferowanych przez ubezpieczyciela, w ocenie Sądu Okręgowego nie narusza zasady lojalnego postępowania wierzyciela wobec dłużnika, regulowanej normą art. 354 k.c., w ramach obowiązku współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania. Obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody (por. wyroki SN z dnia 20 grudnia 2006r. IV CSK 299/06.; z dnia 14 lutego 2002, V CKN 745/00). Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być jednak utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych.

Odnosnie zastrzeżeń apelującego dotyczących wyliczenia kosztów naprawy z użyciem części „O”, nie zaś „Q”, to opinia biegłego na stronach 23-78 w sposób fachowy, jasny i logiczny wyjaśnia, dlaczego pojazd poszkodowanego nie może być naprawiony przy użyciu części alternatywnych. Biegły jednoznacznie podkreślił, iż taka naprawa nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody. Opinii tej pozwany skutecznie nie zakwestionował, nie zawarł w apelacji wniosku o

dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej czy opinii innego biegłego, co czyni jego rozważania zawarte w środku zaskarżenia nieuzasadnionymi.

W tych warunkach nie sposób uznać, że oszacowania wartości szkody według kosztorysu sporządzonego przez biegłego naruszało przepisy art. 361 § 1, 363 § 1, 824¹§ 4, 354, 362, 826 k.c. w zw. z art. 16 i 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c.

SSO J. Barczewski